

La Comisión Europea quiere eliminar antibióticos en los piensos para animales

La Comisión Europea propuso el pasado 25 de marzo a los Quince y al Parlamento Europeo eliminar progresivamente a partir de 2006 cuatro antibióticos que son utilizados actualmente como factores de crecimiento en los piensos de los animales y sustituirlos por productos alternativos. Los cuatro antibióticos cuyo uso se prohibiría a partir de enero de 2006 son el flavofosfolipol, la salinomicina sódica, la monesina sódica y la avilamicina, los cuales están mencionados en el Anexo B de la Directiva 70/524/EEC.

El comisario europeo David Byrne explicó que la prohibición se aplicará a partir de 2006 porque "la industria necesita tiempo para su eliminación y también se necesita tiempo para investigar alternativas no antibióticas".

Bruselas ha decidido seguir, por tanto, la recomendación del Comité Científico Director de la UE que pidió un abandono progresivo de la utilización de agentes antimicrobianos como factores de crecimiento. Fuentes comunitarias recordaron que entre 1997 y 1998 se prohibieron ya otros cinco aditivos antibióticos: bacitracina-cinc, espiramicina, virginamicina, avoparicina y fosfato de tilsonina.

A raíz de las últimas crisis alimentarias, la UE se ha propuesto simplificar las reglas actuales de evaluación de la seguridad y de la autorización de comercialización aplicables a los aditivos que se utilizan en la alimentación animal. El objetivo es evitar que cualquier aditivo que represente un riesgo potencial para la salud humana o animal permanezca en el mercado europeo o sea importado a éste.

La Comisión Europea pretende limitar a 10 años el periodo máximo de autorización de comercialización de un producto. Aquellas empresas que actualmente tienen autorización deberán, en los próximos siete años, someterse a una reevaluación y pedir una nueva autorización de sus productos por parte de las autoridades comunitarias. Las empresas que pidan una autorización deberán demostrar el efecto positivo del aditivo para el animal (eficacia) y la ausencia de riesgo para la salud humana, la salud animal y el medio ambiente (seguridad). El Ejecutivo comunitario propone que sea la Autoridad Europea de Seguridad Alimentaria (AESA) la que se encargue de evaluar todos los aditivos utilizados en la alimentación animal.

Bruselas también propone establecer reglas más estrictas en materia de autorización y utilización

de los llamados coccidiostáticos en la alimentación de aves, aunque no excluye del todo su utilización, incluso si tienen origen antibiótico.

La industria ve difícil la sustitución de los antibióticos

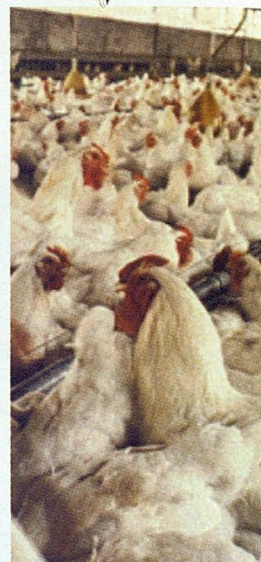
La Asociación Empresarial de la Industria Zoosanitaria (Veterindustria) cree sin embargo que será difícil encontrar sustitutivos a los antibióticos cuya prohibición se ha propuesto. El director general de la patronal del sector, Santiago de Andrés, apuntó que su asociación "respeta y acata la propuesta de la Comisión", pero precisó que "estas revisiones están más basadas en el criterio de precaución que en el científico".

De Andrés confió en que la normativa que regulará los aditivos en la alimentación animal se apruebe cuanto antes, puesto que "es necesario que las empresas cuenten con un marco jurídico claro y previsible para poder desarrollar su negocio". Explicó que los antibióticos han demostrado ser un producto eficaz para tratar las afecciones de los animales por lo que será difícil encontrar otra sustancia de esa categoría.

El ganado consume la tercera parte de los antibióticos

Según un estudio de la Federación Europea de Salud Animal (FEDESA), el ganado consume el 35 % (4.700 toneladas) de todos los antibióticos que se suministran en la UE, mientras que los humanos consumen el 65 % (8.500 toneladas). En el caso de los antibióticos suministrados a los animales, el 29 % eran dados para su curación (3.900 toneladas) y el 6 % (786 toneladas) como factores de crecimiento en su alimentación.

USO DE ANTIBIÓTICOS	1999	1997	VARIACIÓN 97-99
Volumen total (en tn)	13.216	12.752	+ 3,6 %
Terapia humana	8.528 (65 %)	7.659 (60 %)	+ 11,3 %
Terapia animal	3.902 (29 %)	3.494 (27,5 %)	+ 11 %
Promotores del			
crecimiento en animales	786 (6 %)	1.599 (12,5 %)	- 50 %
Fuente: FEDESA			

Els GOS D'ATURA Català

Què tal es? El podem tenir al nostre pis?

Jaume Camps i Rabadà

Veterinari

Membre de la Junta del "Club del Gos d'Atura Català d'Espanya"

A MOLTS VETERINARIS CLÍNICS ELS HAURAN FET LES PREGUNTES DEL SUBTÍTOL, I DESCONEC EL VENTALL DE RESPOSTES POSSIBLES. SERAN LES MÉS ADEQUADES? EN EL SEGÜENT ARTICLE ES PRESENTEN DADES SOBRE L'ESTÀNDAR, AMB COMENTARIS D'INTERÉS PER ALS CLÍNICS I ELS CINÒFILS.

Avui hi han novetats, que ens interessa conèixer a tots els veterinaris, sobre el gos d'atura català. En primer lloc en quant a l'evolució del seu caràcter, que està al mateix nivell que la gran majoria de gossos de companyia, no hi ha diferències sensibles. I, en segon lloc, pel fet que s'ha modificat l'organització del control dels llibres genealògics. Segons el nou Reial Decret, en el cas de les races autòctones i dins l'àmbit d'una Comunitat, ja no és la Real Sociedad Canina (RSC), relacionada amb el Ministeri d'Agricultura (MAPA), qui porta tot el Llibre d'Orígens Espanyol (LOE), sinó el corresponent Club de la raça que fomenta la millora genètica, el que administra el control de les inscripcions. En el cas del gos d'atura català, és el Club de la raça, relacionat amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DARP) de la

Generalitat de Catalunya, l'encarregat de fer les normes de millora i el seguiment dels reproductors, així com de tots els nous gossos d'atura inscrits. De ser necessari un control del genoma, el durà a terme la Facultat de Veterinària de la UAB. Tot això representarà una gran millora pel futur dels nostres gossos d'atura.

De totes maneres, crec que entre tots hem d'entonar un modest "mea culpa", per la imatge que, en termes generals, hem donat del "nostre" gos, almenys fins ara.

IMATGE ACTUAL DE "NI FU NI FA"

No conec cap recolzament oficial envers a considerar al gos d'atura català com un bon animal de companyia. Ni en altres funcions. Els mitjans de comunicació solen dir o escriure disbarats o comentaris sense base, que ajuden a crear confusions al generalitzar sobre gossos d'atura, ja que molts són forasters. Les úniques "notícies", són breus comentaris sobre dos o tres concursos de pastor, a Catalunya o a Euskadi.

En el propi estàndar oficial de la raça, de 1984, de la RSC, es destaquen més les característiques de silvestre, o feréstec, com: "ser resistent i frugal, de treballar en condicions extremes, ser sobri i rústic, estar sempre pendent del pastor i del ramat, i semblar esquerp" (sic). I, com positiu, apart de la resistència, diuen: "que es viu, de mirada noble, i bon vigilant al desconfiar dels desconeguts,...té coratge i valor. Per tamany, bonic pèl, intel·ligència i gran fidelitat, port ser un excel·lent gos de companyia" (sic). Però

sembla que encara no és suficient per què arribi al públic, o per ser recomanat pels veterinaris, o per considerar que és un bon company i bo com a gos de pis i de ciutat. Tampoc el Club de la raça hi col·labora massa, al promocionar més el bucolisme d'alta muntanya, de ramats en transhumància, de camins rals, de concursos de pastors, sempre il·lustrat amb fotos (mol boniques) de gossos amb teló dels Pirineus o del Montseny, amb ovelles, i pastor amb barretina, o ermita romànica... estampes que personalment m'agraden, però que crec insuficients com a objectius.

En les revistes del sector només hi surten fotos de gossos, ben plantats, en el ring de exposicions o concursos de bellesa.

I són molts d'altres, tant estaments catalans com ciutadans particulars, que no han fet mai res a favor del gos autòcton català. Res !!!

He demanat al president del Club, en Gaspar Bartra, bon fotògraf, bon amic d'anys, i a més criador de gos d'atura català, unes fotografies de gossos en ambient familiar, amb nens, i urbà, que són les que acompanyen aquest article. Heurien de servir per què, en altres revistes i publicacions, els redactors escullissin imatges semblants.

Hem de reconèixer que, per cada possible gos d'atura català usat com pastor, hi han desenes de milers d'opcions a que estiguin en família urbana, tinguts com a bons companys...!!!

Els malentesos, o les suposicions, de fa molts anys, es fonamentaven en les dades d'una majoria de gossos realment muntanyencs, que coneixien sols al pastor, i, ho hem de reconèixer, tenien una base totalment diferent de la dels actuals gossos. Tanmateix, en els darrers trenta anys, o més, els gossos d'atura catalans han sigut degudament seleccionats pel seu caràcter, i, per tant, poden recomanar-se igual, o millor, que els gossos (tots estrangers), considerats com típicament de companyia.

El gos d'atura català és el "nostre" gos. El gos que des de fa centúries i centúries, els nostres avantpassats han anat criant i millorant. L'any 1914 es va presentar el primer exemplar de gos d'atura a un concurs de bellesa. Fa, doncs, menys de 90 anys que es pensa en bellesa! No és per tant quelcom nou, el admirar aquesta raça, per altres qualitats, apart les seves condicions innates de pastor.

La raça del "gos d'atura català" va ser la primera espanyola en ser reconeguda; té el nº 87 del món segons la classificació de la Federació Cinològica Internacional (FCI), amb unes 400 races admeses en l'actualitat. Abans de l'any 1984, moment del reconeixement internacional del gos d'atura, només hi havia noms en anglès, francès i alemany, en la llista de la FCI.

Demano, per tant, un recolzament en la promoció del gos d'atura català com a bon animal de companyia, per caràcter, pes o tamany, rusticitat, fidelitat, sentit de guarda, mínims requeriments, i per la seva bellesa. Recomanacions no pel simbolisme ancestral, o "per fer país", sinó pel convenciment que és un gos que ens farà "quedar bé".

PRINCIPALS DADES DE L'ESTÀNDAR OFICIAL, AMB COMENTARIS PER ALS VETERINARIS CLÍNIC

A continuació he escollit alguns dels aspectes de l'estàndar que poden ajudar més al veterinari clínic. Alguns aspectes els acompanyo, entre parèntesi i cursiva, amb uns comentaris propis, i, entre parèntesi i lletra normal, amb algunes recomanacions de la Comissió de Cria del Club, per si ajuden a complementar-los.

Es va redactar un primer Estàndar el 18 de Juliol de 1929, que descrivia la morfologia de la primera parella "Tac" i "Iris", que va ser l'escollida com a prototipus. Com és lògic aquest estàndar va precisar una modernització, que es va fer el 22 d'abril de 1982, i "actualització", segons normativa del MAPA, al cap de dos anys.

L'Estàndar diu així:

• "Generalitats", ja citades. *(convé recordar que és un gos actiu, jocós, enèrgic, que necessita desfogar-se amb una, o millor, amb dues passejades cada dia, de preferència amb persona esportista, ja que és incansable. Aprén ràpid, ja des dels tres mesos.*

És un gos fort i sà, amb mínims requeriments en alimentació i en cures. Una raspallada terç de la cua, i gradualment es passa al terç posterior i s'acaba en el cap, extremitats i resta de cua. Precisen pocs banys. Pot ser un cada dos mesos...o fer-ho quan ho necessiti.

Com a la majoria de gossos, no és recomanable esquil·lar-los, encara que ho facin els pastors junt amb les ovelles...).

• "Estructura mediolínea, una mica més llargs que alts. Altura a la creu, entre 47 i 55 cm els mascles i entre 45 i 53 les femelles". *(Hi ha hagut una tendència a augmentar gradualment l'alçada, que va en perjudici de considerar el gos d'atura com animal de companyia. Personalment preferiria apropar-nos al mínim d'alçada, que pot fer-se per selecció, i no per reducció d'ingesta calòrica, com algú ha proposat).* (És defecte eliminadori 3 cm per sobre o per sota dels assenyalats. Es presenten massa sovint amb un dimorfisme sexual, i deuen buscar-se talles al mig de l'estàndar).

• "La proporció crani - morro deu ser de 4 / 3. Crani una mica més llarg que ample, amb un solc ben accentuat en el primer terç. A continuació el solc passa a ser una cresta i fins l'occipital. Els arcs superciliars ben marcats". *(Si falta el solc i la cresta, és un greu defecte, com el cap pla o estret) (S'accentuen els arcs per celles poblades).*

• "Stop visible però poc pronunciat. Morro recte, curt, en forma de piràmide truncada". *(Es deu vigilar no allargar ni afinar-lo, amb aspecte de Collie).*

• "La tòfona recta, proporcionada amb el cap, i per força de color negre. Llavis i paladar igualment de color negre". *(La despigmentació, total o parcial, o tòfona marró, o color carn, és signe per eliminar-los com a purs).*

• "Dentadura forta i gran, mossega en estisores. Els de pastor poden portar els ullals despuntats". *(Es considera greu defecte que faltin dos premolars, o dues dents, i els molt prognates, superior o inferior. Pot admetre's mossegada en pinça).*

• "Ulls molt oberts i vius, de mirada intel·ligent. Rodons, i de color ambre fosc, amb parpelles

de vora negra". *(El color caramel dels ulls amb fons color closca d'avellana tendre és típic). (És greu defecte els ulls clars, i fatal si són blaus).*

• "Orelles triangulars, d'inserció alta, fines i acabades en punta, cartíleg suau, cauen al costat del cap. Recobertes de pèl". *(Els de treball poden tallar-se, mai fer-hi modificacions). (Evitar les orelles en "rosa", les amples, separades o les tipus "pointer", o les de cartíleg dur).*

• "Creu destacada, dors pla, i grupa amb certa elevació i suaument inclinada". *(Pot semblar, pel pèl, que la grupa és més alta que la creu, però no deu sobrepassar-la). (Evitar, de totes totes, ensillats o encarpats).*

• "Cua d'inserció baixa, peluda, i pot ser llarga o curta, inclús anur". *(Els de pedigrí anurs deuen portar certificat veterinari que no es una amputació). "Les cues llargues, en repós, penjen, i màxim cauen en sabre. En moviment l'aixequen una mica, alegrement, però mai enroscada sobre el dors. Abundant pèl ondulat". (Agrada als poc coneixedors de la raça una cua tipus spitz, però és del tot negatiu, i és defecte eliminadori) . (És greu defecte cues torques o desviades, o les tipus Afgà).*

• "Angulacions principals: Escàpulo-humeral de 110°, la humero-radial de 135°, la coxo-femoral de 115°, i la fémoro-tibial de 120°. Bons aploms". *(Es fa ènfasi en que els peus no deuen obrir-se cap a fora, ni cap dins).*

• "Peus ovalats, coixinets negres, membranes interdigitals manifestes i plenes de pèl, i les ungles de color negre i fortes". *(Una ungla de color clar és greu, i totes és desqualificadori) (Encara que en colors molt clars de pèl, per lògica genètica, s'haurien d'admetre ungles menys fosques...per això el anar cap els colors més foscos).*

• "Les potes posteriors deuen ser amb espolsos dobles, i provistos d'ós, i units al primer dit amb membrana interdigital. Els gossos caminen suau, i fan el trot curt, com tots els de doble espoló". *(Sembla convenient mantenir aquests espolsos, i per tant, és millor no amputar-los de cadells, ja que pot confondre un cop adults). (És més important que siguin dobles espolsos, a exigir que ambdós tinguin ós).*

• *(El pèl i el seu color): "Semblen monocolors, de vegades amb extremitats més clares. És una barreja de colors per donar els tons, desde clars fins a foscos; queden agrupats en quatre: 1) neula o canyella, 2) sorra (amb pèls rojencs, neula, negre i blanc), 3) gris (amb pèls blancs, negres i gris) fins als molt foscos, ja com 4) el màxim és el negre gebrat. Si domina*

un color, en certes parts, (sol ser el canyella) poden donar el color negre i foc. No s'admeten taques blanques, amb l'excepció d'un estel al pit i una mica de pèls blancs sobre els dits, sense ungla blanca". *(Els colors antics eren els més foscos, i gradualment, per modes, van potenciar-se els clars, avui tornen els foscos, que no deurien desaparèixer, i el Club els recomana, i convindria fer entrecreuaments si es tendeix als extrems... la tonalitat del color en cada gos o gossa pot canviar bastant segons estacions, o d'un any a l'altre, i és bo saber-ho per si es posa en la fitxa de pacient... Els cadells són més foscos i de vegades és difícil saber de quin color seran de més grans, alguns porten màscara, i les mucoses poden ser menys fosques que de grans).* (Degut a la importància del tipus de muda, s'ha de valorar més la textura del pèl que la longitud. Donarem molta importància al sotapèl, per evitar aparències fines o sedoses. Sempre deuen mostrar els ulls).

- "El pèl és llarg, poc ondulat. Amb aspre i abundant sotapèl, sobre tot en el terç posterior. Porten barba, bigoti, tupé i sobrecelles, sense tapar els ulls. Cua i extremitats ben cobertes". *(El pel té entre 6 i 13 cm, i les parts on és més llarg són el pit, la cua i darrera les cuixes. Per algunes seleccions sense control, al voler gossos "molt peludets" i per massa "xampú", es veuen alguns gossos que els "vola" el pèl al trotar, i no és típic, o inclús amaguen la veritable conformació).*

Queden alguns altres aspectes, com el programa de erradicació de la displàsia que potencia el Club, i sobre monorquidisme i cripto, molt importants, però no són en l'estàndar, i sobre ells hi ha menys influència a través de les clíniques. Per més detalls sobre l'estàndar, o altres informacions sobre el gos d'atura català, us podeu adreçar al:

Club del Gos d'Atura Català d'Espanya
 Apartat de correus 172 - 08470 Sant Celoni (BCN). Tel 93 5891890 fax 902 103893
 gosdatura@hotmail.com
 Secretaria - Avgda. Montmany 55- 08190 Valldoreix (BCN)

BIBLIOGRAFIA

GESTIÓN TÉCNICA Y ECONÓMICA EN EXPLOTACIONES GANADERAS

F.J. Moyano López, M. Díaz López, T. Martínez Moya. Editorial Hélyce, Madrid 2002. ISBN: 84-921124-4-1. 146 pàgines. P.V.P. 20 euros

Text orientat a alumnes i professors d'Escoles d'Agronomia o Facultats de Veterinària, basat en la recopilació de casos pràctics relacionats amb diferents aspectes, índexs i valoracions tècniques normalment realitzades en una explotació ramadera. L'objectiu és familiaritzar a l'alumne amb alguns dels diversos aspectes relacionats amb la gestió d'explotacions animals que haurà d'afrontar al llarg de la seva vida professional. El llibre proposa problemes orientats a la planificació de produccions i es destaca el maneig reproductiu que permeti una optimització de les mateixes. En el dimensionament d'explotacions, es presta especial atenció al nombre d'animals sustentables per una finca, o al tamany i tipus d'instal·lacions necessàries per albergar un cicle productiu determinat. Per últim, els estudis econòmics permeten valorar els costos productius en determinats sistemes i analitzar alternatives de millora. L'obra inclou un CD amb casos pràctics plantejats com a models senzills elaborats en un full de càlcul.

